

[Steen.]

sammenblanding af to hinanden fuldkommen ivedkommende ting.

Der er for det første tale om forhøjelse af nogle satser, som alle — naturligvis — er enige om bør ajourføres; det er jeg tilhænger af, det vil jeg gerne medvirke til. Dernæst foreslås det at ophæve retsplejeudvalget, hvad jeg finder er forkert. Jeg stillede ved anden behandling ændringsforslag om, at den del af lovforslaget skulle udgå, men dette ændringsforslag blev forkastet. Nu stilles man altså igen overfor lovforslaget i den oprindelige skikkelse, hvorefter det dels indeholder ting, til hvis gennemførelse jeg meget gerne vil medvirke, dels indeholder noget, som jeg anser for at være forkert. Under disse forhold vil jeg anbefale, at man undlader at stemme.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslaget

vedtoges enstemmigt med 140 stemmer; 19 medlemmer tilkendegav, at de hverken stemte for eller imod.

Formanden: Lovforslaget vil nu blive tilstillet statsministeren.

Den næste sag var:

Anden behandling af forslag til lov om en særlig ydelse til alders- og invaliderentmodtagere m. fl.

(Første behandling findes i tidenden sp. 3146).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer og spørgsmålet om dets overgang til tredje behandling sattes til forhandling under eet.

Ingen bad om ordet.

Lovforslagets §§ 1—4 og dets overgang til tredje behandling
vedtoges uden afstemning.

Formanden: Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse imod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Man gik derpå til:

Anden behandling af forslag til lov om ændring i lov om sygehushvæsenet.

(Første behandling findes i tidenden sp. 2340; udvalgets betænkning findes i tillæg B. sp. 471).

Udenfor betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets tekst, de stillede ændringsforslag og spørgsmålet om lovforslagets overgang til tredje behandling sattes til forhandling under eet.

Ordføreren (Johs. E. Larsen): Udvalget har i en række møder drøftet lovforslagets bestemmelser og deres virkninger. Udvalget har til brug for sit arbejde modtaget skriftlige oplysninger fra indenrigs- og boligministeriet, og en deputation fra Københavns amtsråd har haft foretræde for udvalget og peget på den store befolknings-tilvækst, der har fundet sted i Københavns amt siden den almindelige folketælling i 1950. Deputationen fremsatte ønske om, at dette forhold måtte blive taget i betragtning ved lovforslagets gennemførelse. Ved et samråd, som udvalget havde med den højtærede indenrigs- og boligminister og den højtærede finansminister, erklærede de at ville medvirke til, at den foreslåede forhøjelse af tilskuddene fra den fælleskommunale udligningsfond blev yderligere forhøjet, således at det samlede tilskud kom til at udgøre 60 pct. af kommunernes tilskudsberettigede sygehusudgifter i finansåret 1953—54, samt at den dækningsprocent, den enkelte kommune kan oppebære, forhøjes fra 75 pct. til 80 pct., endvidere at der udover det i lovforslaget fastsatte tilskud ydes Københavns amtskommune et ekstraordinært eengangstilskud på 750 000 kr. på grund af den store befolkningstilvækst, der har fundet sted i amtet.

Hele udvalget med undtagelse af det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen tiltræder lovforslaget med de af den højtærede indenrigs- og boligminister stillede ændringsforslag.

Det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen har i en mindretalsudtalelse i betænkningen

[Johs. E. Larsen.]

erklæret, at han ikke kan medvirke til lovforslaget gennemførelse.

Jeg skal på udvalgsflertallets vegne anbefale lovforslaget til vedtagelse.

Jeg vil gerne dernæst som mit partis ordfører sige, at jeg hele tiden har lagt vægt på, at lovforslaget blev færdigt så betids, at kommunerne kunne indregne tilskuddet i deres budgetoverslag for det kommende finansår. Selvom det ikke fuldtud er lykkedes, vil jeg dog udtale min glæde over den løsning, vi her er nået til. Et betragteligt beløb kommer til udbetaling til nedbringelse af kommunernes sygehusudgifter. Samtidig finder der en udligning sted landsdelene imellem derved, at en større part end hidtil bæres af den fælleskommunale udligningsfond.

Jeg skal med disse ord anbefale lovforslaget til vedtagelse.

Thisted Knudsen: På mit partis vegne skal jeg udtale, at vi kan tiltræde de ændringsforslag, som er stillet af den højtærede indenrigs- og boligminister og tiltrådt af udvalget. Når vi efter omstændighederne kan gå med til, at der for finansåret 1955—56 ydes et særligt tilskud til Københavns amt, er det udfra den rent saglige betragtning, at vi må erkende, at der i dette amt foreligger ganske særlige forhold på grund af den meget stærke befolkningstilvækst, og dernæst fordi udvalget er enig om, at tilskuddet kun skal ydes for finansåret 1955—56.

Min partifælle, det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen, gør i en bemærkning i betænkningen den opfattelse gældende, at dette lovforslags gennemførelse vil svække kommunernes interesse i en forsigtig økonomi. Vi er selvfølgelig principielt enige i det synspunkt, at enhver ordning, forsåvidt angår tilskud til kommunerne, bør tage i betragtning, at kommunerne må optræde økonomisk set så forsigtigt som overhovedet muligt. Men spørgsmålet er, om dette lovforslag vil fremkalde letsindig økonomi i kommunerne. Dertil må vi svare bestemt nej. Forholdet er for det første det, at en hel række af de udgifter, som belaster sygehusenes budgetter, f. eks. anlægsudgifter, ikke er omfattet af den tilskudsordning, der her er tale om. For det andet er der

aldeles ingen tvivl om, at sygehusudgifterne både for amtskommunerne og for købstæderne har nået en sådan højde, at selvom vi får dækket 60 pct., opfordrer dette slet ikke til nogen flothed; enhver, der har med sygehusdrift at gøre, ved, at alle er i dag nødt til at være meget for-sigtige, når det gælder sygehusudgifterne.

Vi har visse betænkkeligheder, forsåvidt angår loftet. Vi er enige i, at dette bør forhøjes, men spørgsmålet er, om ikke netop dette loft overfor visse kommuner kan virke som en opfordring til at bruge mere, end man strengt taget skulle. Hvis en kommune f. eks. kunne opnå et højere tilskud, hvis den anvendte nogle flere penge til sygehusvæsenet, kan den i og for sig gøre dette med den bemærkning: vi kan godt ofre noget mere på sygehusvæsenet, det er jo ikke os, der skal betale første omgang, vi får dækket vore udgifter igennem det tilskud, som vi får.

Vi har fra venstres side i udvalget også været inde på den tanke, om det ikke var rigtigt i fremtiden at fordele dette tilskud efter andre principper end dem, man har i øjeblikket, f. eks. således at man alene lagde tilskuddet over på indbyggertallet og ikke på sygedagene. Derved ville man efter vor opfattelse nå dette, at man ikke præmierer kommunerne med de mange sygedage, men gav alle kommuner et ensartet tilskud til hjælp til deres sygehusvæsen. Jeg regner med, at vi senere kommer til at drøfte spørgsmål af denne art, og vi må derfor forbeholde os at vende tilbage til denne side af sagen.

Må jeg endelig gøre en bemærkning om den stærke belastning, som trafikulykkernes ofre i øjeblikket betyder for sygehusene. På et sygehus som Ringsted har vi om sommeren 10, 15, 20 ofre for trafikulykker liggende, og noget lignende gælder alle de udsatte sygehuse. Det vil sige, at disse ofre belaster mange sygehusenes økonomi meget stærkt og i og for sig også sengepladserne. Man kunne drøfte det spørgsmål, om man ikke var kommet dertil, at det var rimeligt at give tilskud fra motormillionerne til sygehusdriften, da jo disse trafikofre medvirker til den store stigning i patienternes antal.

Jeg gjorde ved første behandling en bemærkning om den amtskommunale beskat-

[Thisted Knudsen.]

ning i almindelighed. Jeg påpegede, at denne beskatning i de sidste 10—12 år var steget fra ca. 20 mill. kr. om året til ca. 125 mill. kr. i 1954—55 og altså er den form for beskatning, der faktisk er steget mest her i landet. Jeg må sige, at efter vor opfattelse betyder dette lovforslag ikke, at spørgsmålet om den amtskommunale beskatning er løst. Det, som dette lovforslag betyder for amtskommunerne, er stort set en 13—14 mill. kr. om året eller godt 10 pct., og denne lettelse er vel ønskelig og meget velkommen, men det er ingen rationel løsning af den amtskommunale beskatning. Vi må derfor fra venstres side gøre den bemærkning, at vi må vende tilbage til denne sag ikke mindst på grundlag af hele udviklingen, idet denne beskatning, der har en medfødt tilbøjelighed til at vokse og atter vokse, udskrives ret ensidigt på et enkelt erhverv efter behov. Jeg kan her henlede opmærksomheden på udtalelsen fra landboforeningerne og husmandsforeningerne, hvori man principielt er enig om, at ændringer er nødvendige. Vi står altså i den situation, at ikke alene de mellemstore, men også de mindre landbrugere nu har fået øje for, at denne form for beskatning er den urimeligste og den uretfærdigste, vi har i vort samfund i dag. Vi vil derfor fra venstres side senere vende tilbage til spørgsmålet, således at man kan komme ind på realitetsdrøftelse om virkelige ændringer på dette område.

Poul Sørensen: Jeg kan på mit partis vegne give tilslutning til de ændringsforslag, som er stillet af den højtærede indenrigs- og boligminister.

Ved første behandling var der en efter min mening interessant meningsudveksling om hele problemet ejendomsskatter og amtskatter. Det blev fra en enkelt side henstillet, at man tog dette spørgsmål op til en grundig drøftelse i udvalget i forbindelse med den sag, der nu behandles. Vort parti er da også med stor interesse gået ind i overvejelser af de problemer, denne sag har rejst i forbindelse med ejendomsskatteproblemet. Vi har igennem mange år fra konservativ side haft for øje, at den ensidige beskatningsform indenfor amterne var uheldig, og har bestræbt os for at finde vej frem, således at en omlægning kunne finde sted.

De forhandlinger, der har været ført i udvalget, har resulteret i, at man måtte opgive at tage dette specielle spørgsmål op til en mere principiel løsning i forbindelse med denne sag. Jeg vil derfor på mit partis vegne sige, at samtidig med at vi giver tilslutning til denne sag, vil vi stadig have for øje den nødvendige ændring, som må foretages vedrørende amtskatterne.

Det former sig vel nu således, at problemet kan blive løst i forbindelse med hele skattereformen, som er til behandling i det høje ting, og her vil vi vie denne sag al vor interesse og opmærksomhed.

Den yderligere hjælp til sygehusudgifterne, man opnår ved at forhøje dækningen med 10 pct. til de 60 pct., der har været omtalt af foregående ærede talere, har vi været enige i. Det har sin rigtighed, at sygehusudgifterne hviler tungt på kommunerne ude omkring, og vi finder, det er en rimelig og retfærdig ordning, der nu gennemføres.

Jeg skal ikke fordybe mig i principielle drøftelser om sygehusudgifterne, og hvorledes den fremtidige fordelingsform skal være. Jeg er ikke så sikker på, at en regulering ifølge folketallet vil ramme det helt rigtige. Det grundlag, som skal skabes for den fremtidige lovgivning, må vente, til byrdefordelingen har fundet sin endelige afgørelse gennem drøftelsen af skattereformen.

Man har med fuld ret fremhævet det specielle spørgsmål vedrørende Københavns amt og den stærke udvikling her, hvor mange gange 20 000 indbyggere nu er kommet til, medens reguleringen fortsat foregår efter et folketal, der ligger omtrent 5 år tilbage i tiden. Vi havde ønsket, at man kunne foretage den ændring nu, at det sidst opgjorte folketal skulle være regulator med hensyn til fordelingen af disse midler, men fra anden side har man ønsket at lade også denne principielle ændring vente til senere og har stillet sig forstående med hensyn til et særligt tilskud til Københavns amt. Forhandlingerne er endt med, at man enedes om et beløb på 750 000 kr.

Jeg vil gerne understrege, at de konservative forhandlere havde sigtet mod et noget større tal, men for at skabe enighed om sagen har vi accepteret det forslag, flertallet havde samlet sig om, og som finansministeren har tiltrådt.

[Poul Sørensen.]

Jeg skal ud fra disse synspunkter anbefale lovforslaget i den skikkelse, som udvalgets flertal er gået ind for.

Skytte: Det var det radikale venstres ordfører, der under første behandling af dette lovforslag rejste spørgsmålet, om det ikke var rimeligt at gennemføre en forhøjelse til 60 pct. af de tilskudsberettigede sygehusudgifter. Jeg vil gerne her udtale min tilfredshed med, at det er lykkedes at samle udvalgsflertallet om dette forslag, og med, at finansministeren og indenrigs- og boligministeren tog det op, så det fremtræder som indenrigs- og boligministerens ændringsforslag, tiltrådt af udvalgsflertallet. Det betyder en reel lettelse af amternes byrder, og det var også det, der var meningen med det. Amtskommunernes beskatning lattes betydeligt gennem dette forslag, og jeg ønsker at understrege, at den lattes stærkere, end det nogensinde er foreslået af venstre eller de konservative.

Jeg vil gerne herudover tilføje, at når man drøfter sygehuse, er det meget normalt, at man udtaler forventning om besparelser, udtaler, at udgifterne er kommet så højt op, at de ikke kan komme højere o. s. v. Jeg vil dertil sige, at Danmarks sygehusvæsen stadig er under udbygning, og jeg tror, vi gør klogt i at regne med, at i hvert fald i de nærmest kommende år bliver der ikke besparelser på de områder. Vi må også regne med i denne forbindelse, at selv om der nu dækkes 60 pct., er det kun af de tilskudsberettigede udgifter, og det vil sige, at den del af udgiften, der bliver tilbage til sygehusejerne, bliver af betydelig størrelse. Det gælder ikke mindst de meget store anlægsudgifter, man står overfor i mange af landets amter og byer.

Vi har fundet det rimeligt at støtte forslaget om at udbetale et ekstraordinært tilskud til Københavns amt på grund af den stærke befolkningstilvækst. Jeg vil gerne sige, at jeg synes, at det tilskud, vi har fundet frem til, er af en rimelig størrelse. Skulle det have været større, kan jeg ikke se andet, end at det, da vi skulle holde os indenfor de 60 pct., ville have betydet, at det var blevet betalt af de andre amter, og det synes jeg, alle forhold taget i betragtning, ikke var retfærdigt. Derfor er vi

for vor del tilhængere af dette tilskud til Københavns amt, og vi finder, at det tilskud, vi er enedes om, er af en rimelig størrelse.

Med disse bemærkninger anbefaler jeg ændringsforslagene og lovforslaget som helhed til vedtagelse.

Alfred Jensen: Da dette lille lovforslag var til første behandling, tilsagde jeg velvilje og sympati for forslaget fra min gruppes side. Jeg gjorde opmærksom på, at vi med glæde gik med til at forøge de tilskud, der skulle ydes til sygehusvæsenet. Jeg understregede også, at spørgsmålet i og for sig ikke stod om at yde det, der her er foreslået, nej, problemet var, om det, der var foreslået, var tilstrækkeligt, for selvom sygehusvæsenet her i Danmark har gennemgået en rivende udvikling, er det dog ikke bedre, end at der er mangler, og temmelig følelige mangler, på adskillige områder.

Nu ser jeg, at man i udvalget er kommet til den erkendelse, at det, der var foreslået, ikke var tilstrækkeligt. Derfor kan min gruppe hilse med glæde, at man ikke alene har diskuteret spørgsmålene, men også kommer med ændringsforslag, som betyder øgede tilskud til sygehusvæsenet.

Min gruppe er også tilfreds med, at man har taget spørgsmålet om Københavns amt op. Det, der her er foreslået, er vel en midlertidig hjælp; jeg tør ikke sige, at det er en midlertidig løsning. Jeg tror, problemerne er sådanne for Københavns amt, at man må tage dem op til en mere gennemgribende undersøgelse, og jeg er enig med dem, der har udtalt sig for, at man må finde frem til en mere varig ordning. Jeg håber, at somnertiden må blive brugt til forberedelse af en ændring, så de problemer, som Københavns amt og andre amter, der har de samme problemer, står overfor, vil kunne blive løst på en tilfredsstillende måde.

Jeg kan altså sige, at den kommunistiske gruppe vil stemme for såvel ændringsforslagene som lovforslaget, når det kommer til endelig afstemning.

Oluf Pedersen: Den 27. januar modtog folketinget og regeringen fra landbo- og husmandsforeningerne en henvendelse, hvori man krævede, at toldskrannerne og import-

[Oluf Pedersen.]

reguleringen skulle fjernes; man vendte sig imod kreditstramningerne, og man krævede omkostningerne nedbragt, og endelig vendte man sig også imod amtsskatterne. Det er det sidste ønske, der opfyldtes her ved det stillede ændringsforslag, hvorved man vil give et tilskud på 60 pct. i stedet for på 50 pct. af sygehusudgifterne. Hvis man har hørt på de ærede foregående talere, er man klar over, at dette bliver noget meget betydningsfuldt; når det vedtages, er landbruget reddet.

Jeg savner imidlertid i betænkningen fra udvalget en redegørelse for, hvad det overhovedet betyder for de enkelte brug. Jeg har prøvet at se lidt på, hvad det drejer sig om, og det ligger sådan, at der vel kan blive en lettelse i den amtskommunale grundskyld på et par promille, d. v. s. at de 200 000 beboelser, der er ude i landstrikterne, kan få en lettelse på 5—10 kr. i den byrde, der hviler på ejendommene, men så må de regne med at få en tilsvarende forøgelse af de direkte skatter i stedet for. Man skulle jo tro, når man hører, hvad der hidtil er sagt i dag, at når man giver tilskud fra statskassen, er det penge, som man henter, om jeg må sige, fra et helt overjordisk sted. Nej, det, man henter fra staten, skal statens borgere betale; det så man også for et par dage siden, da man ligefrem måtte beskatte tøjet for at kunne lette de amtskommunale skatter.

Ser man så på sagen for de ca. 100 000 husmænds vedkommende, så får de en lettelse på 10—20 kr., hvoraf man tager godt halvdelen igen. Altså, de kan regne med at få en lettelse på 3—4 kr. hver; det er nok noget, der skal forslå! Der kan blive til et par bajere, eller hvad man nu vil bruge penge til, altså et ganske ligegyldigt beløb, det kan vi vist godt være enige om; hvis folk ikke drak mere end to bajere om året, skete der ikke større ulykker. For de større gårde betyder det noget mere, omtrent 200—300 kr. Det er altså en lettelse, men når så pengene skal tilvejebringes —

vi har ikke set noget forslag om det her, men jeg har hørt noget om, at det skulle dækkes ved forhøjelse af de fælleskommunale skatter — tør jeg sige, at godt og vel halvdelen af lettelsen stort set forsvinder, hvis det skal dækkes gennem den fælleskommunale skat på de samme folk, som får lettelsen.

Jeg synes, det er lidt let, hvis det høje folketing og udvalget mener, at de kan lette landbrugets vanskeligheder ved den slags foranstaltninger. Det bliver stort set andre dele af landbefolkningen, der kommer til at betale; man vælter det over på karle og piger, håndværkere, handlende og embedsmænd, og man må være klar over, at som regel får landbruget lov til at refundere hver eneste øre af denne lettelse. Altså, det er en fiktion at tro, at man kan komme så snildt fra det. Det hører ingen steder hjemme. Samtidig kan man oven i købet risikere, at man måske får ejendomspriserne til at stige.

Jeg har nok hørt så meget om den store grundskyld, og hvor forfærdelig den er for landbruget, men det kan ikke nægtes, at den sidste statistik over ejendomssalgene viser, at handelspriserne til trods for den høje grundskyld er steget til at være ca. 90 pct. over vurderingerne i 1950. Jeg kunne også have lyst til at sige i denne forbindelse, at nu skal man ikke tro her i tinget, at folk er så naive, at de tror, at de hjælpes ad denne vej. Jeg talte i går med en sognerådsformand i Viborg amt. Han sagde, at da han blev sognerådsformand, var der ønske i kommunen om, at man skulle gå fra et ligningsforhold på $\frac{3}{5}$ på fast ejendom til $\frac{2}{5}$, og det var han imod, men så gik han den vej, at han undersøgte, hvordan det ville virke for hver enkelt i kommunen, hvis man foretog denne ændring, og da han havde forelagt det materiale i sognerådet, var der ingen, heller ikke venstremænd eller radikale, der ønskede at ændre ligningsforholdet således, at man lignede mindre på fast ejendom. Det er sådan, at folk derude er lidt klogere end de venstre-

[Oluf Pedersen.]

mænd og radikale, vi har herinde i tinget; jeg går ud fra, at socialdemokraterne kun er gået med til dette, fordi de er tvunget dertil, for nogen lyksalighed kan de da ikke drømme om ved den slags foranstaltninger.

Jeg ved selvfølgelig ikke, om man venter, at der skal komme tak fra Hans Pinstrup, men jeg tror i hvert fald ikke, man skal vente det hverken fra husmænd eller bønder i almindelighed. Man har nemlig ikke ved det foreliggende lovforslag sænket omkostningerne; folketinget og regeringen har ikke, såvidt jeg ved, ved den lovgivning, der har fundet sted efter henvendelsen fra landbo- og husmandsforeningerne, på noget område sænket omkostningerne, tværtimod har man gennemført forbrugs- og omsætningsskatter, der er lige det stik modsatte af det, landbo- og husmandsforeningerne krævede — skatter til et langt, langt større beløb end det par øre, man foreslår at lette amtskatterne med, oven i købet sådan, at de, der skal have lettelsen, utvivlsomt selv kommer til at betale. Med den store skattebyrde, der hviler på befolkningen i dag, tror jeg ikke, man kan klare problemerne blot ved at flytte lidt rundt på udgifterne; der må foretages nogle nedsættelser. Jeg må fraråde den slags foranstaltninger, som der her er tale om; de giver efter min mening en ringere fordeling og bidrager tilmed, som det rigtigt siges af det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen i betænkningen, til at forflygtige ansvaret.

Indenrigs- og boligministeren (Kjærboel): Jeg vil gerne takke det ærede udvalg for det arbejde, det har udført med dette forslag. Den forhøjelse af tilskuddet til kommunernes sygehusudgifter, som udvalgets arbejde er resulteret i, kan jeg tiltræde under hensyn til den meget betydelige stigning i sygehusudgifterne, som har fundet sted. Jeg kan også tiltræde, at der ydes Københavns amtskommune et ekstraordinært tilskud. Halvdelen af det tilskud, der efter lovforslaget skal ydes, skal jo fordeles mellem kommunerne efter deres indbyggerantal i 1950. Københavns amtskommune har imidlertid siden 1950 haft en befolkningstilvækst på ca. 20 pct., det er en væsentlig større befolkningstilvækst, end nogen anden amts- eller

købstadkommune har haft, og dette gør en særbehandling af Københavns amt forsvarlig. Ordningen er rent midlertidig, idet vi jo til efteråret skal have en ny almindelig folketælling, der vil ajourføre grundlaget for indbyggertilskuddet.

Til dækning af de merudgifter, som forslaget vil medføre for den fælleskommunale udligningsfond, vil der af finansministeren blive truffet bestemmelse om en forhøjelse af den fælleskommunale indkomstskat. Jeg kan her sige, at det er tanken at forhøje udskrivningsprocenten for den fælleskommunale indkomstskat med 10 pct. fra 100 til 110.

Hermed sluttede forhandlingen.

Ændringsforslagene nr. 1 og 2 og lovforslagets tekst, således ændret, vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden: Lovforslaget går nu til fornyet behandling i udvalget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Anden behandling af forslag til lov om udskrivning af indkomst- og formueskatten til staten for skatteåret 1955—56.

(Første behandling findes i tidenden sp. 2884; udvalgets betænkning findes i tillæg B. sp. 455).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Formanden: Sammen med denne sag foretages de to følgende sager på dagsordenen, nemlig:

Anden behandling af forslag til lov om en tillægsindkomstskat for skatteåret 1955—56.

(Første behandling findes i tidenden sp. 2884; udvalgets betænkning findes i tillæg B. sp. 455).

Der var ikke stillet ændringsforslag.